

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Jana Kratochvíla a Štěpána Výborného ve věci

žalobkyně

Městská část Praha 7
sídlem nábreží Kpt. Jaroše 7, Praha 7

proti
žalovanému

Magistrát hl. m. Prahy
sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1

osoba zúčastněná na řízení

GENNET, s.r.o., IČ: 270 80 234
sídlem Kostelní 292, Praha 7
zastoupená advokátem JUDr. Alešem Doubkem
sídlem Na Poříčí 26, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019, č. j. MHMP 1986099/2019,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 10. 2019, č. j. MHMP 1986099/2019, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobkyni náklady řízení ve výši 3 000 Kč do jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Odůvodnění:

I.

Rekapitulace předchozího řízení a obsah správního spisu

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 7, stavebního úřadu (dále jen „správní orgán“) ze dne 19. 3. 2019, č. j. MČ P7 067694/2019/SU/Pok (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl schválen stavební záměr „umístění dieselového agregátu v areálu společnosti GENNET, s.r.o.“ na pozemku parcelní č. 2118/9 v k.ú. Holešovice (dále jen „záměr“).
2. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující pro své rozhodnutí podstatné skutečnosti.
3. Dne 21. 1. 2019 podala společnost GENNET, s.r.o. (dále jen „stavebník“) správnímu orgánu oznámení záměru za účelem vydání společného souhlasu (územní souhlas a souhlas s provedením ohlášeného stavebního záměru). Účelem stavby bylo zajištění náhradního zdroje elektrické energie pro nestátní zdravotnické zařízení stavebníka dle vyhlášky č. 92/2012 Sb., o požadavcích na minimální technické a věcné vybavení zdravotnických zařízení a kontaktních pracovišť domácí péče. Pozemek se nacházel v památkové zóně Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice, stavebník si proto podle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči (dále jen „památkový zákon“), opatřil závazné stanovisko, které dotčený orgán vydal dne 9. 1. 2019, pod č. j. MHMP 71268/2019.
4. Správní orgán dospěl k závěru, že předmětný záměr nesplňuje zákonné podmínky pro vydání společného souhlasu, a proto usnesením ze dne 11. 2. 2019 rozhodl o provedení společného územního a stavebního řízení.
5. Účastníci byli o zahájení společného řízení vyrozuměni. Žalobkyně a Institut plánování a rozvoje hl. m. Prahy podali proti záměru námítky, k nimž se stavebník písemně vyjádřil. Dne 28. 2. 2019 proběhlo ve věci ústní jednání spojené s ohledáním na místě, o jehož průběhu byl sepsán protokol.
6. Správní orgán vydal dne 19. 3. 2019 prvostupňové rozhodnutí, kterým dle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „StavZ“) povolil stavební záměr dieselagregátu o velikosti 1500 x 3650 x 2225 mm, jenž měl být osazen na železobetonové základní desce o rozměrech 1500 x 3650 mm.
7. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Žalobkyně požadovala přezkum závazného stanoviska odboru památkové péče žalovaného ze dne 9. 1. 2019, č. j. MHMP 71268/2019. Žalovaný v souladu s § 149 správního řádu postoupil toto závazné stanovisko k přezkoumání Ministerstvu kultury, které jej potvrdilo závazným stanoviskem ze dne 18. 7. 2019, č. j. MK 52 445/2019 OPP. O této skutečnosti byli účastníci řízení vyrozuměni sdělením ze dne 28. 8. 2019.
8. K odvolacím námítkám žalovaný uvedl následující. Ustanovení § 18 odst. 4 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (dále jen „nařízení“) nestanoví povinnost umísťovat zařízení technické infrastruktury výhradně pod terénem, pouze tento způsob upřednostňuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Diesellový agregát s kapotáží nelze umístit pod terén. Je možné uvažovat o jeho umístění v místnosti nacházející se pod terénem, avšak k takovému řešení není důvod, protože by značně navyšovalo náklady stavebníka za situace, kdy dotčené orgány vyjádřily se záměrem souhlas. Ke stejnému závěru došel správní orgán v prvostupňovém rozhodnutí.

9. Žalovaný konstatoval, že záměr je též v souladu s § 20 nařízení, který upravuje začlenění stavby do okolí. Diesellový agregát má sloužit jako náhradní zdroj, což znamená, že bude v provozu jen v případě výpadku dodávky elektrické energie z veřejné distribuční sítě a dále v době předepsaných provozních zkoušek. Četnost výpadků nelze odhadnout, provozní zkoušky probíhají krátkodobě a v celkovém rozsahu 10 až 20 hodin ročně, tj. cca 0,2 % z celkového počtu hodin v roce. Takovou provozní dobu nelze považovat za znehodnocení přilehlého veřejného prostranství, kterým je chodník k parkovišti a účelová komunikace NN 4233.
10. Žalovaný se dále věnoval splnění podmínek § 21 a § 22 nařízení, jež se týkají umísťování staveb s ohledem na uliční a stavební čáru. Platná územně plánovací dokumentace nestanovuje uliční čáru a typ bloku, proto musí být tyto veličiny odvozeny ze stávající zástavby. Rozhodné území obsahuje uliční prostranství, proto se postupuje dle § 22 odst. 1 písm. a) nařízení, tj. s přihlédnutím k územně analytickým podkladům (dále jen „ÚAP“). Podle ÚAP není zdravotnické zařízení součástí žádného uličního prostoru, uliční čára je vymezena plotem areálu zdravotnického zařízení, který je blokem. Stavební čára je volná ve smyslu § 21 odst. 3 písm. c) nařízení. Stavební záměr zajišťuje doplňující připojení na technickou a dopravní infrastrukturu, proto jej lze dle § 23 nařízení umístit do prostoru mezi uliční a stavební čáru. Na výše uvedeném nic nemění skutečnost, že zdravotnické zařízení bylo postaveno na místě bývalé mateřské školy a stávající oplocení bylo původně oplocením této mateřské školy.
11. Žalovaný se ztotožnil se závěry závazného stanoviska Ministerstva kultury ze dne 18. 7. 2019, č. j. MK 52 445/2019 OPP, které navíc přímo citoval na str. 6 až 9 napadeného rozhodnutí.
12. Na základě výše uvedených důvodů vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

Argumentace účastníků

13. Žalobkyně v žalobě vnesla celkem čtyři žalobní body:
 - 1) Žalovaný postupoval v rozporu s § 18 odst. 4 nařízení a § 194 písm. e) StavZ, a tento svůj postup řádně neodůvodnil. V dané věci neexistují žádné objektivní důvody, které by znemožňovaly umístění diesellového agregátu pod terénem nebo jako součást budovy č. p. 292. Naopak, umístění v této budově by bylo vhodné, neboť část 1.NP budovy, která přímo přiléhá k navrhovanému umístění diesellového agregátu, nemá obvodové zdi a slouží jako parkoviště. Diesellový agregát by mohl případně být umístěn i v méně exponované části pozemku nebo pod terénem. Žalovaný ničím nedoložil své tvrzení, že umístění zařízení v budově by bylo značně nákladnější oproti umístění na terénu, navíc nejde o objektivní podmínku, která by vylučovala umístění v budově.
 - 2) Žalovaný jednal v rozporu s § 20 odst. 1 nařízení ve spojení s § 169 odst. 1 a § 194 písm. e) StavZ. Umístěním stavby dojde ke znehodnocení charakteru území a přilehlého veřejného prostranství. Žalobkyně navíc připravuje celkovou regeneraci okolí Národního

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

zemědělského muzea a Národního technického muzea, která je součástí akčního plánu žalobkyně pro rok 2020. Žalovaný pouze odkázal na závazná stanoviska, ta však neřeší povahu území a vztah zástavby k veřejným prostranstvím a okolním budovám. Posouzení tohoto vztahu měl provést sám žalovaný, což neučinil.

3) Není žádoucí, aby technologická zařízení byla v památkové zóně umísťována mimo vlastní objekty. Takové umístění není v souladu s čl. 4 vyhlášky hl. m. Prahy č. 10/1993 Sb., o prohlášení části území hlavního města za památkové zóny a o určení podmínek jejich ochrany (dále jen „vyhláška“), ani se zákonem o státní památkové péči. Orgány státní památkové péče v rámci svých závazných stanovisek soulad záměru s čl. 4 vyhlášky dostatečně nezkontrolovaly.

4) Žalovaný porušil § 21 a § 22 nařízení ve spojení s § 169 odst. 1 a § 194 písm. e) StavZ, protože umístění dieselového agregátu nerespektuje stavební čáru. Zástavba v okolí stavebního záměru jasně vymezuje prostranství před Národním zemědělským muzeem a Národním technickým muzeem. Stavební čára je vymezena východní hranou fasády objektu zdravotnického zařízení a jižními hranami fasád obou muzeí. Stávající budovy tak tvoří otevřenou stavební čáru dle § 21 odst. 3 písm. b) nařízení, která vymezuje veřejné prostranství mezi danými budovami, a toto prostranství musí být posuzováno jako celek. Stavební čára není volná, jak nesprávně žalovaný dovodil.

14. Žalovaný ve vyjádření k žalobě konstatoval, že § 18 odst. 4 nařízení nestanovuje povinnost umísťovat zařízení technické infrastruktury výhradně pod terénem či jako součást budov. Důvod přijetí stavebníkovy řešení byl uveden v prvostupňovém rozhodnutí, s čímž se žalovaný ztotožnil.
15. Dle žalovaného nedošlo k porušení § 20 odst. 1 nařízení, protože ve věci záměru byla vydána souhlasná závazná stanoviska orgánu památkové péče (č. j. MHMP 71268/2019), hygienické stanice hl. m. Prahy, č. j. HSHMP 64624/2018, týkající se úrovně hluku, a odboru ochrany životního prostředí, č. j. MHMP 88599/2019, které se zabývalo ochranou ovzduší. Stavební záměr má sloužit jako náhradní zdroj elektrické energie, nejedná se o zařízení v neustálém provozu.
16. Žalovaný připomenul, že zájmy státní památkové péče byly vzaty v potaz při vydání závazného stanoviska orgánu státní památkové péče, jakož i při přezkumu tohoto závazného stanoviska Ministerstvem kultury.
17. Při hodnocení povahy stavební čáry žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a shrnul, že v předmětné věci šlo o stavební čáru volnou dle § 21 odst. 3 písm. c) nařízení, protože lze stavbu umístit dle § 23 nařízení do prostoru mezi uliční a stavební čárou.
18. Osoba zúčastněná na řízení (stavebník) ve svém vyjádření k žalobě upozornila, že k souladu záměru s požadavky § 18 odst. 4 nařízení se vyjadřovala již v rámci řízení v prvním stupni dne 5. 3. 2019. Důvodem pro umístění dieselagregátu nad zem byly dle stavebníka zejména požárně bezpečnostní požadavky. Odstup dieselagregátu od stavby musí být nejméně 2,75m, což vylučuje jeho umístění na méně exponované místo nad zem. Umístění zařízení na opačnou stranu pozemku by nejen navýšilo náklady kvůli napojení agregátu do sítě stavebníka, ale také by agregát byl namířen přímo do parku na Letenské pláni, do areálu sportovišť. Z tohoto důvodu bylo vhodnější umístit stavbu na straně pozemku přiléhající k parkovišti.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

19. Dle osoby zúčastněné by umístění zařízení do budovy znamenalo vybudování samostatného protipožárního úseku uvnitř budovy. Stavebník v budově provozuje zdravotnické zařízení včetně laboratoře, dopad případné závady agregátu by tak byl citelnější než v případě venkovní stavby. Agregát lze pod zem umístit pouze pomocí montážní jámy, nikoli samostatně. Montážní jáma musí být oplocená a musí z ní vést výfuky, které by dle dodavatele agregátu byly společně s oplocením jámy podobně velké jako agregát sám.
20. Stavebník má za to, že budoucí plány žalobkyně, týkající se regenerace veřejného prostranství, nejsou pro vydání napadeného rozhodnutí rozhodné, neboť se jedná o budoucí změnu charakteru dotčeného území. Vliv záměru na okolí byl posouzen jak správním orgánem, tak žalovaným. Stavebník k tomu doplnil, že veřejné prostranství, z něhož může být dieselagregát viditelný, je tvořeno především parkovištěm. Agregát je navíc umístěn v zahradě osázené zelení, včetně stromů, které agregát převyšují.
21. Stavebník konstatoval, že jakkoli bylo možné závazné stanovisko č. j. MHMP 71268/2019 považovat za stručné, toto stanovisko bylo přezkoumáno Ministerstvem kultury, jež vydalo závazné stanovisko č. j. MK 52 445/2019 OPP, které neshledalo záměr závadným a pro tento závěr poskytlo dostatečné odůvodnění.
22. V závěru svého vyjádření stavebník odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu zabývající se nepřezkoumatelností správního rozhodnutí pro nedostatek důvodů a uzavřel, že napadené rozhodnutí je přezkoumatelné, protože žalovaný nebyl povinen se zabývat každou jednotlivostí, jež vyšla v řízení najevo. Postačuje, že se žalovaný logicky a srozumitelně vypořádal se všemi námitkami.
23. Žalobkyně předložila repliku, kterou reagovala zejména na vyjádření osoby zúčastněné na řízení. Úvahy stavebníka o variantách umístění zařízení nebyly obsaženy v jeho žádosti, resp. dalších podáních, a správní orgán alternativní umístění agregátu vůbec nezvažoval. Žalobkyně byla názoru, že stavebník zvolil jeden typ náhradního zdroje a jediné umístění, které je navíc nešetrné k okolí stavby z hlediska architektonicko-urbanistického a památkového. Náhradní zdroje elektrické energie se ve zdravotnických zařízeních standardně umísťují v rámci budovy.
24. Žalobkyně doplnila, že požárně bezpečnostní požadavky se týkaly souladu záměru s podmínkami zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále jen „zákon o požární ochraně“), nikoli s § 18 odst. 4 nařízení. Žalobkyně nepochybovala, že předmětná stavba byla v souladu s požárními předpisy, tvrdila, že ve správním řízení nebyla tvrzena a prokázána nemožnost umístit zařízení pod terénem dle § 18 odst. 4 nařízení. Umístění dieselagregátu do budovy nebo do jámy přitom nepředstavuje složitý technický problém. Stavebník nepředložil žádný odhad zvýšení nákladů v důsledku umístění stavby v budově nebo pod terénem, přitom musel počítat s tím, že stavební záměr uskutečněný v památkové zóně bude nákladnější.
25. Žalobkyně uzavřela, že nelpí na rozsáhlém odůvodnění, ustanovení § 18 odst. 4 nařízení nicméně požaduje, aby v řízení byly prokázány závažné důvody vylučující umístění zařízení pod terén nebo jako součást budovy. Nic takového však v řízení řešeno nebylo.

III.

Posouzení žaloby

26. Městský soud v Praze rozhodl ve věci samé bez jednání, protože s tímto postupem oba účastníci řízení vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 soudního řádu správního).
27. Městský soud v Praze na základě žaloby v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 soudního řádu správního), přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumání rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 soudního řádu správního).
28. **Ad 1)** Podle § 169 odst. 1 StavZ jsou právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu stanovené prováděcími právními předpisy.
29. Podle § 194 písm. e) StavZ platí, že k provedení § 169 StavZ hlavní město Praha stanoví nařízením vydaným v přenesené působnosti obecné požadavky na využívání území a technické požadavky na stavby v hlavním městě Praze.
30. Podle § 18 odst. 4 nařízení se zařízení technické infrastruktury v zastavitelném území umísťují přednostně pod terénem nebo jako součást budov. Mimo zastavitelné území se postupuje přiměřeně.
31. Podle § 2 odst. 1 písm. m) bodu 2 StavZ se technickou infrastrukturou rozumí vedení a stavby a s nimi provozně související zařízení technického vybavení.
32. Dle žalobkyně postupoval žalovaný v rozporu s § 18 odst. 4 nařízení a § 194 písm. e) StavZ, a tento svůj postup řádně neodůvodnil. V dané věci neexistují žádné objektivní důvody, které by znemožňovaly umístění diesellového agregátu pod terénem nebo jako součást budovy č. p. 292. Žalovaný ničím nedoložil své tvrzení, že umístění zařízení v budově by bylo značně nákladnější oproti umístění na terénu, navíc nejde o objektivní podmínku, která by vylučovala umístění v budově.
33. Městský soud uvádí, že žalovaný byl na základě § 169 odst. 1 ve spojení s § 194 písm. e) StavZ a § 18 odst. 4 nařízení povinen se při povolování stavby dieselaagregátu zabývat tím, zdali lze toto zařízení technické infrastruktury dle § 2 odst. 1 písm. m) bod 2 StavZ, umístit pod terénem nebo jako součást budov. Slovo „přednostně“ podle § 18 odst. 4 nařízení dle soudu znamená, že pokud zařízení technické infrastruktury nemá být umístěno pod terénem nebo v budovách, musí pro to existovat dostatečné důvody. Tyto důvody musí tvrdit a prokázat stavebník. Stavební úřad takové umístění může povolit, pouze pokud dospěje k závěru, že důvody tvrzené a prokázané stavebníkem jsou dostatečné pro to, aby převážily veřejný zájem na zamezení degradace městského prostředí nadzemními objekty technické infrastruktury.
34. Žalovaný se věnoval souladu záměru s požadavky § 18 odst. 4 nařízení na str. 3 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že předmětné ustanovení neukládá povinnost umísťovat zařízení technické infrastruktury výhradně pod terénem, pouze tuto možnost upřednostňuje. Žalovaný dodal, že dieselaagregát nemůže být umístěný pod terénem, v úvahu by připadalo jeho umístění ve stavbě. K takovému řešení však dle žalovaného není důvod, protože by pro stavebníka představovalo značné navýšení nákladů a nepožadují to ani dotčené orgány ve svých závazných stanoviscích. Umístění agregátu na pozemku je

logické, protože se nachází v blízkosti stávající trafostanice. Dle žalovaného je požadavek na náhradní zdroj energie zdravotnického zařízení zcela legitimní.

35. Žalovaný dle soudu nedostatečně objasnil důvody, proč v daném případě není na místě zvolit § 18 odst. 4 nařízení preferovaný způsob umístění dieselagregátu. Nedostatečný je názor žalovaného, že umístění zařízení v budově by pro stavebníka představovalo značné zvýšení nákladů. Samotná vyšší nákladnost není dostatečný důvod pro konstatování splnění podmínky § 18 odst. 4 nařízení. Takové umístění stavby bude zpravidla vždy nákladnější než umístění požadované stavebníkem. Toto ustanovení by poté postrádalo smysl.
36. Dostatečný není ani poukaz žalovaného na souhlasná závazná stanoviska dotčených orgánů. Ta se týkala souladu záměru s jednotlivými chráněnými hodnotami, nikoli skutečnosti, zda může záměr být proveden pod terénem či jako součást budovy ve smyslu požadavku § 18 odst. 4 nařízení. Požadavek na náhradní zdroj elektrické energie zdravotnického zařízení je dle vyhlášky č. 92/2012 Sb. legitimní, to však nic nevypovídá o způsobu, jakým má být tento stavební záměr uskutečněn.
37. Městský soud upozorňuje, že úvaha ohledně způsobu umístění agregátu dle § 18 odst. 4 nařízení nebyla provedena ani správním orgánem, což vyplývá ze str. 4 prvostupňového rozhodnutí, kde správní orgán opomenul zkoumat soulad záměru s požadavky § 18 odst. 4 nařízení. Správní orgán se touto otázkou zabýval až v rámci vypořádání námítky žalobkyně č. 1.2 na str. 5 prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán konstatoval, že přednostní umístění neznamena výhradní a odkázal přímou citací na znění závazného stanoviska odboru územního rozvoje žalovaného ze dne 3. 1. 2019, č. j. MHMP 12993/2019. Z této citace však vyplývá, že se dotčený orgán vyjadřoval k souladu záměru s územním plánem a k výjimce ze stavební uzávěry, nikoli k souladu stavby s § 18 odst. 4 nařízení.
38. Městský soud proto žalobní námitce vyhověl.
39. Žalovaný musí posoudit, zdali pro venkovní umístění dieselagregátu nad zemí existují dostatečné důvody. Tyto musí tvrdit a prokazovat sám stavebník. Pokud tak v žádosti nečiní je na místě, aby jej správní orgán vyzval k doplnění své žádosti.
40. Městský soud nepominul, že stavebník v řízení před soudem uvedl, že důvodem pro umístění dieselagregátu nad zemí byly požární bezpečnostní požadavky. Tento důvod však stavebník ve správním řízení neuvedl. Zda jde o oprávněný a dostatečný důvod pro umístění agregátu nad zemí je primárně na posouzení správních orgánů. Soud nemůže činnost správních orgánů nahrazovat. Jeho pravomoc je založena na přezkumu správních rozhodnutí.
41. **Ad 2)** Podle § 20 odst. 1 nařízení musí být při umístění staveb přihlédnuto k charakteru území, zejména ke vztahu zástavby k veřejným prostranstvím, půdorysným rozměrům okolních staveb a jejich výšce.
42. Žalobkyně měla za to, že žalovaný jednal v rozporu s § 20 odst. 1 nařízení ve spojení s § 169 odst. 1 a § 194 písm. e) StavZ. Umístěním stavby dojde ke znehodnocení charakteru území a přilehlého veřejného prostranství. Žalobkyně navíc připravuje celkovou regeneraci okolí Národního zemědělského muzea a Národního technického muzea, která je součástí akčního plánu žalobkyně pro rok 2020. Žalovaný pouze odkázal na závazná stanoviska, ta

však neřeší povahu území a vztah zástavby k veřejným prostranstvím a okolním budovám. Posouzení tohoto vztahu měl provést sám žalovaný, což neučinil.

43. Smysl pravidla § 20 odst. 1 nařízení spočívá v šetření charakteru území při umísťování nové stavby. Nová zástavba nemusí kopírovat stávající poměry, musí je však zohledňovat.
44. Žalovaný se věnoval souladu záměru s požadavkem § 20 odst. 1 nařízení na str. 4 napadeného rozhodnutí, kde uvedl, že dieselagregát má sloužit jako náhradní zdroj elektrické energie v případě výpadku sítě. Zkoušky zařízení mají dle žalovaného probíhat krátkodobě, a to v rozsahu 10 až 20 hodin ročně. Žalovaný konstatoval, že provozní dobu zařízení nelze považovat za degradaci přilehlého veřejného prostranství, kterým je chodník vedoucí k parkovišti a účelová komunikace NN 4233. Žalovaný uzavřel, že drobné technické stavby se v předmětné lokalitě vyskytují, např. větrací šachta Rudolfovy štolý nebo větrací komíny Letenského tunelu.
45. Městský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného. Nepříznivý vliv agregátu na okolí v podobě hluku a znečištění ovzduší je podmíněn výpadkem sítě nebo prováděním předepsaných provozních zkoušek. Tento vliv je krátkodobý. Při hodnocení dopadů záměru nelze odhlédnout od druhu přilehlého veřejného prostranství, kterým je chodník k parkovišti a účelová komunikace NN 4233. Funkční využití těchto prostor není krátkodobými emisemi nepřiměřeně sníženo. Agregát není ojedinělou stavbou technické infrastruktury v okolí, protože se zde nachází větrací šachty a komíny.
46. Skutečnost, že žalovaný odkázal na dílčí závazná stanoviska, není v rozporu s § 20 odst. 1 nařízení, právě naopak. Při umísťování staveb je nezbytné pojímat charakter území komplexně. Správní orgán je povinen zohlednit vliv stavby na zájmy památkové péče, na ochranu životního prostředí v dané lokalitě a na hygienické meze znečištění hlukem. Na druhou stranu však žalovaný nebyl povinen přihlížet k připravované regeneraci okolí Národního zemědělského muzea a Národního technického muzea. V době vydání napadeného rozhodnutí šlo o cíl, který byl součástí akčního plánu žalobkyně pro rok 2020, konkrétně v „*Oblasti 4: Územní rozvoj, urbanismus*“. Budoucí změna v území, spočívající navíc pouze v přípravě veřejné soutěže, není s to nepříznivě zasáhnout do stavebního záměru, jenž jí předchází.
47. Pro úplnost městský soud dodává, že žalovaný nemusel hodnotit půdorysné rozměry a výšku okolních staveb, neboť záměr spočíval ve stavbě technického zařízení o výšce pouhých 2225 mm.
48. Městský soud rozhodl, že žalovaný náležitě posoudil vztah záměru k povaze území z hlediska § 20 odst. 1 nařízení, a proto žalobnímu bodu nevyhověl.
49. **Ad 3)** Podle čl. 4 vyhlášky se pro zabezpečení ochrany a regenerace památkových zón stanoví tyto podmínky: a) při pořizování územně plánovací dokumentace, musí být vymezena a respektována vhodná základní funkce památkových zón v prostorovém a funkčním uspořádání území, jakož i zhodnocována urbanistická skladba území, b) využití prostorů, ploch, území a staveb v památkových zónách musí být v souladu s jejich charakterem, architekturou, kulturní hodnotou, kapacitními a technickými možnostmi, c) veškeré úpravy prostorů, ploch, území a staveb musí směřovat k jejich estetickému, funkčnímu, technickému, kulturnímu a společenskému zhodnocení s ohledem na charakter památkových zón, d) při nové výstavbě, přestavbě a modernizaci musí být zohledněn charakter a měřítko zástavby a prostorové uspořádání památkových zón, rozsah

nové výstavby, přestavby a modernizace musí být přiměřený památkovému významu jednotlivých částí památkových zón.

50. Podle § 6 odst. 1 zákona o památkové péči území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo část krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může Ministerstvo kultury po projednání s krajským úřadem prohlásit opatřením obecné povahy za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany.
51. Podle § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního přezkoumá soud v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí.
52. Žalobkyně tvrdila, že technologická zařízení by v památkové zóně neměla být umísťována mimo vlastní objekty. Takové umístění není v souladu s čl. 4 vyhlášky, ani se zákonem o státní památkové péči. Orgány státní památkové péče v rámci svých závazných stanovisek soulad záměru s čl. 4 vyhlášky dostatečně nezkoumaly.
53. Městský soud předně upozorňuje, že dle čl. 4 písm. d) vyhlášky musí nová výstavba zohledňovat charakter a měřítko dosavadní zástavby a prostorové uspořádání památkové zóny. Nejedná se o zákaz umísťování technických zařízení vně budov. Takový zákaz nevyplývá ani ze zákona o památkové péči. Žalovaný byl povinen zkoumat, zdali daný záměr odpovídá podmínkám ochrany památkové zóny ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o památkové péči.
54. Soulad záměru se zájmy památkové péče byl žalovaným vyhodnocen pomocí odkazu na závazné stanovisko Ministerstva kultury ze dne 18. 7. 2019, č. j. MK 52 445/2019 OPP. Na str. 5 tohoto stanoviska ministerstvo uvedlo, že z obsahu správního spisu nevyplývá ohrožení či poškození chráněných hodnot památkové zóny. Případné nepříznivé dopady vyhodnotilo ministerstvo jako minimální. S tímto názorem se městský soud ztotožňuje, při čemž odkazuje na argumentaci uvedenou u druhého žalobního bodu. Zařízení o základně 1500 x 3650 mm a výšce 2225 mm, jehož provoz je navíc podmíněn výjimečnou situací, není způsobilé podstatně zasáhnout do hodnot chráněných danou památkovou zónou.
55. Rozsah odůvodnění závazného stanoviska je dostačující. Ministerstvo kultury konstatovalo, že stavebním záměrem nedojde k ohrožení či poškození historického půdorysu a jemu odpovídající prostorové a hmotné skladby, urbanistické struktury, architektury objektů a jejich exteriérů, jakož i panoramatu památkové zóny v blízkých a dálkových pohledech. Ministerstvo uvedlo, že Národní zemědělské muzeum nemá ochranné pásmo, a dodalo, že záměrem nebylo zasaženo ani do tzv. prostředí kulturní památky, protože realizací záměru nedojde k umenšení hodnot, pro něž bylo muzeum prohlášeno za kulturní památku.
56. Žalobkyně neuvedla konkrétní důvody, pro které měla být stavba agregátu v rozporu s hodnotami chráněnými památkovou zónou Dejvice, Bubeneč, horní Holešovice. Městský soud se proto žalobním bodem dále nezabýval dle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního.
57. Městský soud na základě výše uvedeného uzavřel, že žalovaný neporušil čl. 4 vyhlášky. Žalovaný se ztotožnil se závěry závazného stanoviska Ministerstva kultury. Tyto závěry považoval soud za rozumné a dostatečné.

58. **Ad 4)** Podle § 21 odst. 2 nařízení platí, že stavební čára je hranice vymezující v rámci stavebního bloku nepřekročitelnou hranici trvalého zastavění budovami.
59. Podle § 22 odst. 3 písm. a) nařízení se stavby umísťují v souladu se stavební čarou podle § 21. Není-li vymezena územním nebo regulačním plánem, platí, že ve stabilizovaném území se stavební čára odvozuje z územní studie nebo z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím; nelze-li stavební čáru jednoznačně odvodit, považuje se za stavební čáru volnou.
60. Podle § 2 písm. z) nařízení je uličním prostranstvím část veřejného prostranství tvořená všemi ulicemi, náměstími a těmi cestami a plochami, které vytvářejí základní síť obsluhy a prostupnosti území; uliční prostranství je obvykle vymezeno uliční čarou a může být tvořeno jak zpevněnými, tak nezpevněnými plochami; uliční prostranství a veřejně přístupné části bloků společně tvoří veřejná prostranství.
61. Podle § 12 odst. 1 nařízení vymezuje uliční čára v zastavitelném území hranici uličních prostranství a bloků. Bloky se rozlišují na stavební, jež jsou určeny převážně k zastavění budovami, a nestavební, jež jsou určeny převážně k nestavebním účelům.
62. Podle § 22 odst. 1 písm. a) nařízení se stavby umísťují v souladu s uliční čarou a typem bloku podle § 12. Nejsou-li tyto vymezeny územním nebo regulačním plánem, platí, že v území, kde jsou založena uliční prostranství, se uliční čára a typ bloku odvozuje z územní studie nebo z existujících veřejných prostranství, s přihlédnutím k vyznačení uličních prostranství v územně analytických podkladech.
63. Podle § 21 odst. 3 písm. c) nařízení volná stavební čára vymezuje hranici zastavitelné a nezastavitelné části bloku, jejíž zástavba může libovolně ustupovat a která může být v celé své délce souvisle a úplně zastavěná.
64. Žalobkyně byla přesvědčena, že žalovaný porušil § 21 a § 22 nařízení ve spojení s § 169 odst. 1 a § 194 písm. e) StavZ, protože umístění dieselového agregátu nerespektovalo stavební čáru. Stavební čára je vymezena východní hranou fasády objektu zdravotnického zařízení a jižními hranami fasád obou muzeí. Stávající budovy tak tvoří otevřenou stavební čáru dle § 21 odst. 3 písm. b) nařízení, která vymezuje veřejné prostranství mezi danými budovami, a toto prostranství musí být posuzováno jako celek. Stavební čára není volná, jak nesprávně žalovaný dovodil.
65. Mezi účastníky je sporný druh a vedení stavební čáry. Dle § 21 odst. 2 nařízení vymezuje stavební čára v rámci stavebního bloku nepřekročitelnou hranici trvalého zastavění budovami. Stavební čára není pro pozemek p. č. 2118/9 vymezena v územním plánu hl. m. Prahy, proto se dle § 22 odst. 3 písm. a) nařízení odvozuje z převažujícího charakteru zástavby a jejího vztahu k veřejným prostranstvím.
66. Veřejné prostranství je dle § 2 písm. z) nařízení tvořeno uličním prostranstvím. Uličním prostranstvím se rozumí mj. cesty a plochy, které vytvářejí základní síť obsluhy a prostupnosti území. V předmětné věci se jedná o pěší cesty vedoucí kolem areálu zdravotnického zařízení. Uliční čáru v tomto případě dle § 12 odst. 1 ve spojení s § 22 odst. 1 písm. a) nařízení tvoří plot zdravotnického zařízení.
67. Městský soud souhlasí s žalobkyní, že stavební čára je určena východní fasádou zdravotnického zařízení, nejedná se však o stavební čáru otevřenou, nýbrž o stavební čáru volnou dle § 21 odst. 3 písm. c) nařízení. Z projektového návrhu (č. l. 16 správního spisu) vyplývá, že zástavba není v předmětném stavebním bloku souvislá, od pomyslné stavební

čáry ustupuje. V takovém území neexistuje jednotný vztah zástavby k veřejnému prostranství. V této situaci nelze konstatovat rozpor záměru s § 21 nařízení kvůli tomu, že se nově navrhovaná stavba přiblížila uliční čáře víc než stávající nesouvislá zástavba.

68. Volná stavební čára přibližuje hranici přípustného zastavění stavebního bloku k uliční čáře, resp. k uličnímu prostranství. Stavba dieselagregátu nevede k nežádoucímu vytvoření nové stavební čáry. Na tomto závěru nic nemění ani stavební čáry Národního zemědělského muzea a Národního technického muzea, jak namítala žalobkyně, protože budovy obou muzeí jsou součástí jiného stavebního bloku než zdravotnické zařízení.
69. Městský soud proto uzavřel, že žalovaný neporušil povinnost umísťovat stavbu v souladu se stavební čarou dle § 21 a § 22 nařízení. Agregát mohl být umístěn mezi stavební a uliční čarou.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

70. Městský soud z výše uvedených důvodů shledal žalobu důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 soudního řádu správního zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
71. Žalobkyně měla ve věci plný úspěch. Městský soud jí proto přiznal náhradu důvodně vynaložených nákladů soudního řízení. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Náhradu poplatku ve výši 1 000 Kč za žádost o přiznání odkladného účinku žaloby soud žalobkyni nepřiznal, protože šlo o zjevně bezúspěšné podání. Konečná výše náhrady nákladů je 3 000 Kč.
72. Městský soud nepřiznal osobě zúčastněné na řízení náhradu nákladů, protože jí soud neuložil žádnou povinnost dle § 60 odst. 5 soudního řádu správního.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. ledna 2021

JUDr. Karla Č h á b e r o v á v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.